

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Synodvs Nicæna II. Generalis. Sub Hadriano papa I. anno DCCLXXXVII.

Parisiis, 1644

Beati Asterii episcopi Amasiae relatio in Euphemiam martyrem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15473

ANNO
CHRISTI
787.

Ἀντιπάτρι Ἐπισκόπου Βόστρων, ἐκ
τῆς λόγου τῆς εἰς τὴν αἰμόρ-
ρου · οὐ ἢ δεξιῆ.

Οὐ μὲν παρῆντι Ἰουδαίων κλήσις,
ἐδιδάξαν ἢ γραφή. καὶ μὴ ἔπειρα.

Ταῦτα ἔσωπερου κρασπέδου λα-
βομένη ἔλεγεν ἢ αἰμόρροις, ὡς βασι-
λέα τῆς φύσεως κραπόσα $\text{\textcircled{C}}$ κύριον,
ἔξ ἑκείνου τὴν τυρανίδα διδάσκου-
σα. καὶ τυχούσα τῆς δωρεᾶς, ἀνδριάντα
ἢ ἄρε τῷ Χριστῷ, $\text{\textcircled{C}}$ μὲν πλοῦτον ἰα-
τρῆς ἀναλώσασα, τῆ δὲ πλούτου πᾶ-
λειπόμην παροσένεγκασα τῷ Χριστῷ.

Ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης εἶπεν·
ὡς καὶ εἰκόνα ὁ σπλογραφῶν, τῷ θεῷ
αὐτῷ παροσφέρει, ὃν ἔχον ἔξ ἢ αἰ-
μόρροις $\text{\textcircled{C}}$ ἀνδριάντα.

Βασίλειος ὁ ὀσιώτατος Ἐπίσκοπος
Αγκύρας εἶπε· κωλεῖς εἶπεν, κελθεῖ,
ἔξ ἁποδέχεται καὶ πλάτος ἔδου ποιου-
ταις εἰκόνας.

Θωμάς ὁ ὀλαβέσατος μοναχὸς μο-
νης τῆς Χιλωλάκου εἶπε· βίβλον τῆ
μακαρίου Ἀσσερίου Ἐπιφύρομα, ἔξ
παροσφέρει τῇ ἀγία συνόδῳ· καὶ ὡς
κελεύει.

Ἡ ἀγία σύνοδος εἶπεν· ἀναγνω-
σθήτω.

Καὶ λαβῶν Κωνσταντῖνος ὁ θεοφι-
λέστατος διάκονος ἢ νοτάριος ἀνέγνω.

Τοῦ μακαρίου Ἀσσερίου Ἐπισκόπου
Ἀμασσίας ἐκφρασις εἰς Εὐφη-
μίῳ τῷ μάρτυρα.

Γεφίλω, ὦ ἄνδρες, Δημοσθένω εἶ-
χον ἐν χερσὶ $\text{\textcircled{C}}$ δὴνόν, ἢ Δημοσθένους
ἐκεῖνα, ἐνθα δὴ $\text{\textcircled{C}}$ Αἰσχίνω πυροῖς
βάλλει τοῖς ἐνδυμήμασιν. ἐγχερονί-
σας ἢ τῷ λόγῳ, ἔξ πικνωθεῖς τῷ δια-

*Antipatri episcopi Bostren-
sum, ex sermone in mulie-
rem quæ fluxum sangui-
nis passa est : cuius ini-
tium est.*

Quod prior quidem fuerit
Iudæorum vocatio, scriptura
docuit. Et post alia. Hæc salu-
tari fimbria comprehensa dice-
bat mulier quæ fluxum sangui-
nis patiebatur, ut regem naturæ
tenens Dominum, & passionis
tyrannidem edocens: percepto-
que dono, statuum crexit Chri-
sto. Et quidem diuitias in me-
dicos expenderat, sed diuitia-
rum residua obtulit Christo.

Sanctissimus patriarcha di-
xit: Itaque & imaginem qui de-
pingit, Deo illam offert, quem-
admodum & mulier statuum.

Basilii sanctissimus episco-
pus Ancyræ dixit: Proprie di-
cere iubet, & recipit amplissi-
me facientes imagines.

Thomas reuerendissimus mo-
nachus monasterii Chenolacci
dixit: Librum beati Asterii af-
fero, & offero sanctæ Synodo:
& ut iubetis.

Sancta Synodus dixit: Lega-
tur.

Et accipiens Constantinus
Deo amabilis diaconus & nota-
rius legit.

*Beati Asterii episcopi Ama-
siae relatio in Euphemiam
martyrem.*

Pridem, o viri, Demosthenem
habebam in manibus illum o-
ptimum, & Demosthenis il-
la, vbi Æschinem amaris * im-
mittit cogitationibus. Retarda-
tus vero sermone, & densus in-

* Gr. quiete
egebam &
ambulatio-
ne,

telligentia, quietem * deprecatus sum, & ambulacrum, quo mihi solueretur pusillum animæ dolor : & procedens de habitaculo, pauxillum cum notis comitatus in forum, illinc ad Dei templum profectus sum, oraturus in vacatione. Cum autem & hoc consecutus, in obscuro porticus domorum incederem, vidi illic picturam quamdam, & me in summitatem visio * tulit. vt Euphranoris autem diceret esse diligentiam artificii, vel cuiusque illorum veterum, qui * sculptibilem Iunonem in magnitudinem, cum modica esset, erigentes, etiam tabulas animatas operabantur. Veni ergo, si velis (etenim nunc vacatio narrationis est) edisseram tibi scripturam. Neque enim magis praua quam pictores, nos utique mufarum pueri habemus * remedia. Mulier quædam virgo sacra & incorrupta, Deo pudicitiam vouens, Euphemiam vocant eam. Cum autem tyrannus aliquando pie viuentes persequeretur, nimis alacriter mortis elegit periculum. At vero ciues & communicatores religionis, pro qua & obiit, utpote virilem & sacram virginem admirantes, iuxta sacrarium theca constructa, & posito loculo, honores ei concelebrant, & annuam festiuitatem, * nouum & publicum facientes commercium. Ergo alii quidem Dei mysteriorum sacri disputatores hierophantæ verbo quoque memoriam semper honorant, & qualiter consummauerit sufficientiæ certamen, diligenter eos qui simul adsunt, edocent. Pictor autem pie agens, & ipse per artem pro viribus totam historiam eius deli-

* cepit,

* Gr. qui pietate plurimum dignitatis conciliarunt.
Anastasius videtur legisse Hras pro
Hras.

*pharmaca,

* commu-
nem & pu-
blicam ce-
lebritatem

νοιδι, ανέστως ἐδεόμην & ἀπειπάτου, ὥστε μοι λυδίωμαι μικρὸν τῆς ψυχῆς τὸ πονοῦν. περὶ δὲ τῶν τῆς δωματίου, & ὀλίγα τοῖς γνωρίμοις συμβαδίσας ἐπὶ ἀγορᾶς, ἐκείθεν εἰς τὸ τῆς θεοῦ τέμνος ἀφικόμενος ἐξέομιθρον ἐν χορῇ. ὡς δὲ ἐτύχων ἕνα δὴ * τῆς ὑποπέτρων δρόμον ἐβαδίζον, εἶδον ἐκείθεν γραφὴν πᾶσα, καὶ με κατ' ἀκρας εἶλεν ἡ θεὰ. Εὐφρανόρος ἀν' εἰπέσιν εἶναι τὸ φιλοτέχνημα, ἢ πνεύματι ἐκείνων τῆς παλαιᾶν, οἱ τὴν γραφικὴν ἔργον εἰς μέγα, ἐμψύχους ὀλίγου δέοντος ἐργασάμενοι πίνακας. δεῖρο δ' εἰ βούλει. & τῆς χορῆς νῦν δεικνύματος. Φερόσσοι τὴν γραφὴν. οὐδὲ τῆς Φαυλόπερα πάντως τῆς ζωγράφων ὁ μυσσῶν πῦδες ἐχρῆν φάρμακα. γυνή τις ἱερά παρδεν ἀκήρατ' εἶπ' ἡ τὴν σωφροσύνην καθεξέστασα, Εὐφημίαν καλοῦσιν αὐτήν. τυράννου δὲ ποτε εὐδὲν βίσεβουῦτας ἐλαυνόντος, μάλα περὶ δυνάμους ὁ πῆθανάτω εἶλετο κίνδυνον. ὁ δὲ δὴ πολίταις ἐκοινωνοῖ τῆς θρησκείας, ἵνα ἐρῆς ἐπελθῆσεν, ὡς ἀνδρείαν ὁμοῦ ἐῖρα τὴν παρδένον δαυμάσαντες, πλησίον τῆς ἱεροῦ τὴν ἐκείνῳ δεικνύμενοι, κατὰ δεικνύμενοι τε ἡ λαφύνακα, πᾶσι τελοῦσιν αὐτῇ καὶ ἐπίσιον ἐορτῶν, κοινῶν καὶ πάνδημον ποιούσας πανήγυριν. ὁ μὲν οὖν τῆς τῆς θεοῦ μυστηρίων ἱεροφάνται καὶ λόγῳ πᾶσι τὴν μνήμην αἰεὶ, καὶ ὅπως δεξιτέλεσε τῆς καρτείας ἀγῶνα, ὁ πῆμελᾶς εὐδὲν σπιόντας λαοὶς ἐκιδάσκουσιν. ὁ δὲ δὴ ζωγράφος βίσεβως καὶ αὐτὸς διὰ τῆς τέχνης καὶ δυνάμει πᾶσαν τὴν ἱστορίαν ἐν σινδονὶ γραφῆσας,

ΑΠΟ
ΧΡΗΣΤ
787.

* τῆς ὑ-

πέτρων

δρόμον

εἶδον

ἐκεί-

θεν

γρα-

φὴν

πᾶ-

σα

καὶ

με

κα-

τ' ἀ-

κρας

εἶ-

λε-

ν ἡ

θεὰ.

Εὐφ-

ρανό-

ρος

ἀν'

εἰ-

πέ-

σιν

εἶ-

ναι

τὸ

φι-

λο-

τέ-

χνη-

μα,

ἢ

πν-

εύ-

μα-

τι

ἐ-

κεί-

νων

τῆ-

ς

πα-

λαι-

ᾶν,

οἱ

τὴν

γρα-

φικ-

ὴν

ἔ-

ργ-

ον

εἰ-

ς

μέ-

γα,

ἐ-

μ-

ψύ-

χου-

ς

ὀ-

λί-

γου

δέ-

ον-

τος

ἐ-

ργ-

α-

σά-

μα-

κα-

ANNO
 CHRISTI
 787.

ἀνδρῶν που πάλιν τῶν ἐκείνων ἱερὸν ἀνέστη-
 κε θεῖον. ἐξ ἧς δὲ ἄδεδε τὸ φιλοτέχνημα.
 ὑψηλὸς δὲ τῆς θεοῦ καὶ ἰδρυται δικα-
 σῆς, πικρὸν δὲ δυσμενὲς βλέπων εἰς τὴν
 περιδένον. ὀργίζεται γὰρ ὅταν ἐδέλη
 καὶ τῆς ἀψύχου ὑλας ἢ τέχνη. δορυ-
 φόροι δὲ τῆς ἀρχῆς δὲ στραπτῶν πολ-
 λοι. ὁ μὲν γὰρ ἱστορημάτων ἱστο-
 γραφεὶς δὲ λτοις φέροντες καὶ γρα-
 φίδας. ὡν δὲ τῆς δὲ ἀρπῆσας δὲ τῆς
 κηροδ τῶν χεῖρα, βλέπει πρὸς τὴν
 κρινομήνῳ σφοδρῶς, ὅλον ἐκκλίνας
 τὸ πρὸς ὠπον, ὡς περ ἀφρακελδόμε-
 νος γεγωνόσπον λαλεῖν, ἵνα μὴ κα-
 μνων πάλιν ἀκούω, ἐσφαλμένη γρα-
 φη δὲ ἱπλήψιμα. ἐσηκε δὲ ἡ περιδέν-
 νος ἐν φαιῶν χεῖρῶν δὲ ἱματῶν τῶν φι-
 λσοφίαν σημαίνουσα. ὡς μὲν ἐδόξε
 τῶν γραφῶν, δὲ τῶν ὄψιν ἀσεία. ὡς δὲ
 μοι δοκεῖ, τὸ ψυχρὸν καλλωπομένη
 τῆς ἀρετῆς. ἀγροισὶ δὲ αὐτῶν πρὸς
 ἀφῆροντα δύο στραπτῶν, ὁ μὲν ἑλ-
 κων δὲ τῆς πρὸς ὠπον, ὁ δὲ κατόπιν ἐπέγνων
 κενραμύρον τὸ ἀρπῆσας τὸ ἡδὸς ἀιδῶν δὲ
 σερρόσπον. νύκει μὲν γὰρ εἰς γλῶσσο, ὡς περ
 ἐρυδρῶσα τῆς ὄψιν τῆς ἀρπῆσας. ἐσηκε
 ἡ ἀκατάλληλος, οὐδὲν πάροσα πρὸς
 ἀγῶνα δίδων. ὡς ἐγὼ γὰρ τοῖς ἄλλοις
 πῶς ἐπὶ πῶν ζωγράφους, ὅτε ἐδεσά-
 μιν τῆς ζωαμῶς ἐκείνης τῆς Κολχί-
 δος τὸ δρᾶμα. ὅπως μέλλουσα τοῖς
 τέκνοις δὲ φέρειν τὸ ξίφος, ἐλέω καὶ
 θυμῶ μελεῖ τὸ πρὸς ὠπον. δὲ τότε-
 ρος μὲν γὰρ ὀφθαλμῶν τῶν ὀργῶν ἐμ-
 φανίζει, τότε δὲ τὸ μπερὲς μινύει
 φειδομήνῳ καὶ φερίπουσιν. νῦν δὲ τὸ
 θαῦμα ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἐννοίας πρὸς
 τῶν τῶν μεταπέδνα τῶν γραφῶν καὶ
 σφόδρα γὰρ ἀταμαῖς τεχνίτου, ὅπ μάλ-

gnans in sindone, iuxta thecam
 sacram posuit visionem. Habet
 autem ita se illud amabile arti-
 ficium. Excelsus super thro-
 num stabilis est iudex, amare ac
 maligne aspiciens in virginem.
 Irascitur enim quando vult ars
 etiam in inanimatis materiis.
 Adfunt autem satellites princi-
 patus, & milites multi: quorum
 alii quidem monumentorum
 descriptores libros ferunt &
 codicillos: quorum alter a ce-
 ra manu suspensa, * aspicit ad
 eam quæ iudicabatur, totam
 inclinans faciem, veluti iubens
 * magis loquendum, ne labo-
 rans circa auditum, mendosa
 scribat ac reprehensibilia. Sta-
 bat autem virgo in aquilo indu-
 mento ac veste philosophiam
 designans; & ut visum est pi-
 ctori, etiam vultu urbano:
 ut vero mihi videtur, anima
 virtutibus decorata. Ducunt
 autem eam ad principem duo
 milites, vnus quidem illam an-
 te trahens, alter autem post ter-
 gum vrgens virginis tempera-
 tum pudore atque constantia
 morem. Etenim innuit quidem
 in terram, ut crubescens a vul-
 tibus marium. Stabat autem
 nequaquam percussa, nihilque
 passa penes agonem * timen-
 dum. Cumque ego alios inte-
 rim laudarem pictores, quando
 intuitus sum illius mulieris Col-
 chidis opus: quæ filiis cum esset
 gladium illatura, misericordia
 & furore diuidit faciem. Et v-
 nus quidem oculorum insinuat
 iram, alter vero matrem indi-
 cat parcentem & tementem.
 Nunc autem miraculum ab illa
 cogitatione ad hanc commu-
 tau scripturam: & vehementer admiror artificem, quoniam magis

* Gr. addit.
 iracunde

* clarius

* timidum.

miscuit colorum morem, & reuerentiam simul & virilitatem temperans, affectiones per naturam repugnantes. Procedente vero antierius imitatione, carnifices quidam in tunicis paruis nudi * iam veniebant ab opere. Et quidam apprehenso quidem capite, inclinans post tergum, præbebat alteri præparatam ad supplicium virginis * personam: quidam vero astans incidebat dentes: malleus autem & terebra supplicii organa apparent. Præterea lacrymor hinc, & mihi passio intercidit sermonem: sanguinis enim guttas sic euidenter supercolorauit pictor, vt diceret has labia veraciter distillasse, & lamentatus abires. Ad vincula post hæc, & iterum virgo venerabilis in furuis vestibus, sed & sola extendens manus in cælum, & inuocans Deum procuratorem inter atrociam. Cui oranti apparet super caput signum, quod nunc lex est Christianis adorare atque præscribere: quodque indicium autumo fuisse passionis, quæ illam expectabat. Mox ergo & post modicum, ignem alibi validum pictor succendit, rubeo colore hinc & inde rutilanti corpoream faciens flammam: statuitque in medio illam, manus quidem ad caelos expandentem, molestiam vero nullam in facie demonstrantem, sed e contrario gaudentem, quoniam ad incorpoream & beatam vitam abibat. Vsq; huc & pictor statuit manum, & ego sermonem. Tempus autem tibi est & eam, si volueris, picturam perficere, vt perspicias subtiliter, * nisi multum post narrationem venimus.

* iam aggredebantur opus.

* faciem

* si non

λον ἐμίξε τῶν χρωμάτων τὸ ἦθος, αἰδῶ τε ὁμοῦ ἐ ἀδριανὸν κεραισὶς, πᾶσι καὶ φύσιν μαρτύρια. πρεσβυτέρους δὲ εἰς τὸ πρῶτον τὴν μνηστῆρας, δημοὶ πνεύσιν ἐν χρωμάτοις γυμνοὶ ἤδη ἤρχοντο τὸ ἔργον. καὶ ὁ μὲν δραξάμμος τῆς κεφαλῆς, ἐ ἀνακλινάσας εἰς τὸ κατόπιον, ὡρεῖ χεῖρ τῶ ἐτέρου ἀντιπέρας εἰς πτωχεύαν τῆς ὡρεῖσθαι τὸ πρῶτον. ὁ δὲ παρασάσ δὲ ἐκοπέ τῶ ὀδόντων. σφύρα δὲ ἐ τέρειον φαίνεται τῆς πτωχεύας τὰ ὄργανα. δακρυῶ δὲ τὸ ἐπέδεν, καὶ μοι τὸ πάθος ἐπικόπει τὸ λόγον. τὰς γὰρ τῆς αἵματος σαρκῆσ οὕτως ἐναρξῶς ἐπέχρωσεν ὁ ζωγράφος, ὥστε εἴποις αἰ προχειῶσαι τῶ χιλίων δληθῶς, ἐ ἀρηνήσας ἀπέλθοις. δεσμωντήλειον μὲν ταῦτα, ἐ πάλιν ἡ ὡρεῖσθαι ἐσμένη ἐν τοῖς φαιῶσι ἱματίοις κἀθηται μόνη ἐκπέινουσα τῶ χεῖρε πρὸς οὐρανὸν, ἐ καλοῦσαι θεὸν ἐπικουρον τῶ δυνῶν. ἀντιμῆρη δὲ τῶ τῆ φαίνεται ἰσὲρ κεφαλῆς τὸ σημεῖον, ὁ δὴ νόμος Χριστιανῶσι πρῶσιν νεῖν τε καὶ ἐπιγράφεσθαι. σύμβολον οἶμαί τῆς πάθος, ὁπρ αὐτῶ δὲ ἐδέχτο. ἀδύς γουὶ ἐ μετ' ὀλίγον πῦρ ἀλλαχὸσ σφοδρὸν ὁ ζωγράφος αἰτῶσαν, ἐρυδρῶ χρωμάσιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπιλαμφθέν πτωματοποιήσας τῶ φλόγα. ἴσῃσι δὲ μέσση αὐτῶ, τὰς μὲν χεῖρας πρὸς οὐρανὸν διαπλώσασαν, ἀρηνήσθαι δὲ οὐδεμίαν ἐπιφαινοῦσαν τῶ πρῶσῶπι, ἀλλὰ τῶναντίον γενηθῆσθαι, ὅπ πρὸς τῶ ἀσώματον καὶ μακαρίαν δὲ ἐδήμει ζωῶ. μέχει τούτου ἐ ὁ ζωγράφος ἴσῃσι τῶ χεῖρα, κἀγὼ τὸ λόγον. ὡρεῖ δὲ σοι ἐ αὐτῶ, εἰ βούλει, πελέσαι τῶ γραφῶ, ἵνα καπῆσ ἀκριβῶς, εἰ μὴ πολὺ κατόπιον τῆς δὲ γηστῶσ ἡλδομῆρ.

ANNO CHRISTI 787.

Oi

ANNO CHRISTI 787.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· Ὡσεῖς ποιηαροῦ ὄσιν ἡ τέχνη τῆ ζωγράφου, καὶ οὐ κατὰ αὐτῶ πνευ ἀφρόνας σκώποισιν· αὐτὸς γὰρ ὁ πατήρ ὁ ζωγράφον ὠσεβουῶτα παρατίθειται.

Κωνσταντῖνος ὁ ὀσιώτατος ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπεν· Ἄλλὰ μὲν ἔστι ἱερὸν ἀνάθημα αὐτὸ δόξα καλεῖ· ὁ μὲν τοι Θεολόγος σεβασμίαν τῶ εἰκόνα, ἔστι ὁ Χρυσόστομος ἀγίου, ὁ δὲ ἀναγνωστὴς πατὴρ ἱεράν. καὶ τί ἐπιπέως ταῦτα δυνάται περὶ ἀπλεῖσαι;

Θεόδωρος ὁ ὀσιώτατος ἐπίσκοπος Μύρων εἶπεν· ἀκούοντες ἅπαντες τὰς τῆς πατέρον ἡμῶν διδασκαλίας, τῶ ψυχῶ κατενύγηται, ἔστι τὰ πρὸς ἡλιθίου ἔστι ἀποδυρομεθα. ἀλλ' ὡς ἀρετοῦ μὲν τῶ θεῷ, ὅτι διὰ τῆς διδασκαλιῶν τῆς ἀγίων πατέρον ἡλδομῶν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας.

Θεοδοσίος ὁ ὀσιώτατος ἐπίσκοπος Ἄμοριου εἶπε· πάντες καὶ θεομήντες δέσποτα, ἡμεῖς ἔστι πᾶσα ἡ ἀγία συνέδος ἀκούσαντες τὰς τῆς ἀγίων πατέρον ἡμῶν διδασκαλίας πρὸς τῆς ἱερῶν εἰκόνων, προσύμεθα, ἔστι ὁμολογοῦμεθα, ἔστι ἱεράς ἔστι ἀγίας αὐτῶν δόξα καλοῦμεθα. ἔστι ὁ μὴ οὕτως λέγων ἔστω ἀνάθημα.

Ἡ ἀγία συνέδος εἶπεν· ἔστω ἀνάθημα.

Νικηφόρος ὁ ὀσιώτατος ἐπίσκοπος τῆς Δυρράχου εἶπεν· αἰεὶ ὁ καλὸς ζωγράφος διὰ τῆς τέχνης παρεστῶ τὰ ἁεζήματα, κατὰ τῶ τῆς μάρτυρος Εὐφημίας εἰκόνα χροῖσας. διὸ καὶ ἐν τοῦτοις ὁ διδάσκαλος τῶ ζωγράφου τέχνης ἐπαμεί.

Κωνσταντῖνος ὁ ὀσιώτατος ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπεν· Concil. Tom. 19.

Gloriosissimi iudices dixerunt : Pia igitur est ars pictorum, & non ut eam quidam insipienter vituperant : ipse quippe pater pictorem pie agere asseruit.

Constantinus sanctissimus episcopus Constantiæ Cypri dixit : Sed & sacrum illud monumentum appellat. Et Theologus venerabilem imaginem, & Chrysostomus sanctam appellat : at vero pater qui lectus est, sacram. Et quid ulterius ad hæc potest aliquis contradicere?

Theodorus sanctissimus episcopus Myrensiū dixit : Audientes uniuersi patrum nostrorum magisteria, compuncti sumus anima, & præteritos annos deflemus. Sed gratias agimus Deo, quia per doctrinas patrum nostrorum venimus ad agnitionem veritatis.

Theodosius sanctissimus episcopus Amorii dixit : Sacratissime & Deo honorabilis domine, nos & tota sancta Synodus audientes sanctorum patrum nostrorum magisteria de sacris imaginibus, credimus, & confitemur, & sacras & sanctas eas vocamus : & qui ita non dixerit, sit anathema.

Sancta Synodus dixit : Sit anathema.

Nicephorus sanctissimus episcopus Dyrrachii dixit : Semper bonus pictor per artem res exhibet, quemadmodum & is qui martyris Euphemie imaginem designauit : propter quod & in his doctor picturae artem collaudat.

Constantinus sanctissimus episcopus Constantiæ Cypri dixit

xit: Vtique dicendo: Laudabam quidem ego primitus quæ erant Colchidis, vsque dum veni ad imaginem martyris.

Sancta Synodus dixit: Et hæc contemplatus, & percussus.

Basilii sanctissimus episcopus Ancyrae dixit: Et pater qui lectus est, ea passus est, quæ sanctissimus Gregorius: ambo enim in imaginibus lacrymati sunt.

Tarasii sanctissimus patriarcha dixit: Præcipit pater, & licentiam dat in fine sermonis volenti depingere certatorum martyrum narrationem. ait enim: Tempus autem tibi est, & cam si volueris picturam perficere: vt perspicias subtiliter, nisi multum post narrationem venimus.

Ioannes Deo amabilis presbyter, & locum retinens apostolicarum sedium orientis, dixit: Itaque maior est imago sermone: & hoc Dei prouidentia factum est propter idiotas homines.

Constantinus sanctissimus episcopus Constantiæ Cypri dixit: Si sanctis viris talem compunctionem fecerunt sacrae imagines, quanto magis nobis?

Theodorus sanctissimus episcopus Myrensiū dixit: Patribus nostris talia dicentibus, non habemus quod dicamus.

Ioannes Deo amabilis presbyter, & locum retinens apostolicarum sedium orientis, dixit: Non aduersantur pictores scripturis, sed quicquid scriptura dicit, id demonstrant; ita vt assertores sint eorum quæ scripta sunt.

εἰκότως ἐν τῷ λέγειν ἐπήνου μὲν ἐξ ὧν
 παρῳήρον τὰ τῆς Κολχίδος, ἕως οὗ με-
 τήλθον ἵππ τὴν εἰκόνα τῆς μάρτυρος.

Ἡ ἀγία συνόδος εἶπε· καὶ ταῦτα
 κερδοῦσιν, ἔκ κατανοητόμηνος.

Βασίλειος ὁ ὀσιώτατος Ἐπίσκοπος
 Ἀγκύρας εἶπε· Ἐὸ ἀναγνωσθεὶς πα-
 τὴρ τὰ αὐτὰ ἔπαυε τῷ ὀσιώτατῳ Γρη-
 γορίῳ· ἀμφότεροι γὰρ ἵππ τὰς εἰκόσι
 δακρυώδεις ἐγγύοντο.

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρ-
 χης εἶπε· παρῳήει ὁ πατήρ, ἔκ ἀδελφῶ
 δίδωσιν ἐν τῷ τέλει τῆς λόγου τῷ ἱε-
 ρονεῖ ἀναλωραφῆν τῆς ἀθλητικῶν
 μάρτυρων τῶ ἔξηγησιν. ἔφη γὰρ· ὡρα
 δέ σοι καὶ αὐτῶν, εἰ βούλει, τελείωται
 πῶν γραφῶν ἵνα κατέδης ἀκριβῶς, εἰ
 μὴ πολὺ κατόπιν τῆς ἔξηγησεως αὐτῶ
 ἡλδομην.

Ἰωάννης ὁ Θεοφιλέστατος πρεσβύ-
 τῆς, καὶ τὸν πόπον ἐπέχων τῆς δόπο-
 σολικῶν θεῶν τῆς ἀνατολῆς, εἶπεν·
 ὡσεὶ μείζων ἢ εἰκῶν τῆς λόγου· ἔκ ποδο
 θεοῦ παρῳήει γέρονε δια τῶν ἰδιώτας
 ἀνοήτους.

Κωνσταντῖνος ὁ ὀσιώτατος Ἐπίσκοπος
 Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπεν· εἰ
 τοῖς ἀγίοις ἀνδράσι ποιαῦται κατανύ-
 ξιν ἐποίησαν αἱ ἱερᾶ εἰκόνες, πόσω γε
 μάλλον ἡμῖν;

Θεόδωρος ὁ ὀσιώτατος Ἐπίσκοπος
 Μύρων εἶπεν· τῶ πατέρων ἡμῶν ποιαῦ-
 τα λεγόντων, ἐκ ἐχρῶν π εἶπεν.

Ἰωάννης ὁ Θεοφιλέστατος πρεσβύ-
 τῆς, ἔκ τὸν πόπον ἐπέχων τῆς δόποσολι-
 κῶν θεῶν τῆς ἀνατολῆς, εἶπεν· ἐκ
 ἐκλυποῦται τῶ ἱεροφῶν τῶν γρα-
 φῶν, ἀλλ' εἰ π ἡ γραφὴ λέγει, ταῦ-
 τα παρῳήσιν. ὡσεὶ σωτήροισι εἰσι τῶ
 γεγραμμένων.

